

Sygn. akt II CSK 540/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa W. R.

przeciwko Gminie Miasto K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 25 marca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań ustalonych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie zagadnienie prawne i potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.): „w szczególności zgodności co do zasady formalno-prawnej orzeczeń Sądów pod kontem społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa zgodności z zasadami współżycia społecznego (art. 5 k.c.), interpretacji treści umowy przelewu wierzytelności łączącej strony, powodującej rażącą szkodę dla powoda z naruszeniem zasad ustawowych, co do zasad współżycia społecznego jak też ustalonych zwyczajów (art. 56 k.c.)”. W kolejnych zdaniach tego wyводу powód wskazał na te ustalenia i oceny prawne Sądów obu instancji, z którymi się nie zgadza.

W świetle ugruntowanego orzecznictwa, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). W postanowieniu z 23 marca 2012 r., II PK 284/11 (nie publ.), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub

procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skoro jednak skarga kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, to zarówno charakter zgłoszonego w niej roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Skarżący nie przedstawili w skardze kasacyjnej problemu prawnego, który by spełniał powyższe wymagania. Samo tylko powołanie się przez skarżącego na przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., jako mające uzasadniać wniosek o przejęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie czyni tych przesłanek spełnionymi. Sposób zredagowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje zresztą raczej na to, że skarżący uważa skargę za oczywiście uzasadnioną, co odpowiadałoby przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skonfrontowanie uzasadnienia wyroku z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala jednak stwierdzić, żeby skarga powoda była oczywiście uzasadniona, a więc już na pierwszy rzut oka i bez potrzeby przeprowadzania bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Tezy skarżącego o wadliwości orzeczenia nawiązują albo do okoliczności niemających znaczenia w sprawie (tak należy ocenić rozważania skarżącego o uznaniu administracyjnym i jego granicach), albo do okoliczności innych niż objęte ustaleniami faktycznymi Sądów *meriti*, gdy tymczasem nie mogą być one kwestionowane w postępowaniu kasacyjnym i wiązałyby też Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.)

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

[l.n]